

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire Diaries

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ 1: ΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

ΒΙΒΛΙΟ 5

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:
THE VAMPIRE DIARIES 5 – THE RETURN: vol. I NIGHTFALL
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **VAMPIRE DIARIES 5 – Η επιστροφή 1: Το σούρουπο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© L. J. Smith, 2009
Published by arrangement with Rights People, London.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: shutterstock/CURARphotography
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-548-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ 1: ΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Βιβλίο 5

Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

Στη μνήμη της μητέρας μου, της Κάθριν-Τζέιν Σμιθ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στέφαν;

Η Έλενα είχε εκνευριστεί. Δεν μπορούσε να εκφράσει με λόγια τις σκέψεις της.

«Στέφαν», τη διόρθωσε εκείνος γλυκά. Στηριζόταν στον αγκώνα του και την κοιτούσε μ' εκείνα τα μάτια που πάντα την έκαναν να ξεχνάει ό,τι κι αν προσπαθούσε να του πει. Λαμπύριζαν σαν πράσινα ανοιξιάτικα φύλλα στο φως του ήλιου. «Στέφαν», της ξαναείπε εκείνος. «Μπορείς να το πεις, αγαπούλα μου;»

Η Έλενα κοίταξε σοβαρή το χλωμό, λαξεμένο σαν από γλύπτη πρόσωπο και τα σκούρα μαλλιά που έπεφταν ανέμελα στο μέτωπο. Ήταν τόσο γοητευτικός, που της ράγιζε την καρδιά. Ήθελε να βρει λέξεις για όλα τα συναισθήματα που είχαν συσσωρευτεί πίσω απ' την αδέξια γλώσσα και το δυσκίνητο μυαλό της. Ήθελε να τον ρωτήσει... να του πει τόσα πολλά... Αλλά δεν μπορούσε ακόμη να μιλήσει – μπερδεύοταν η γλώσσα της. Δεν μπορούσε καν να του στείλει τηλεπαθητικά τις σκέψεις της – στο νου της σχηματίζονταν μόνο αποσπασματικές εικόνες.

Ήταν μόλις η έβδομη μέρα της καινούργιας ζωής της.

Ο Στέφαν της είχε πει ότι την πρώτη φορά που είχε ξυπνήσει – την πρώτη φορά που είχε επιστρέψει από την Άλλη Ζωή, την Άλλη Πλευρά, όπως λένε, τότε που είχε πεθάνει ως βρικόλακας – περπατούσε και μιλούσε και, γενικά, έκανε όλα αυτά που τώρα έμοιαζε να έχει ξεχάσει. Ο Στέφαν δεν ήξερε γιατί η αγαπημένη του Έλενα τα είχε ξεχάσει. Δεν είχε συναντήσει ποτέ κάποιον που να είχε επιστρέψει απ' το θάνατο – πέρα απ' τους βρικόλακες, φυσικά. Όμως, η Έλενα ήταν κάποτε βρικόλακας, αλλά όχι πια.

Συνεπαρμένος, της είχε πει επίσης ότι καθημερινά ρουφούσε σαν σφουγγάρι οτιδήποτε καινούργιο – όλες τις καινούργιες εικόνες και τις καινούργιες λέξεις. Παρ' ότι μερικές φορές επι-

κοινωνούσε πιο εύκολα απ' όσο άλλες, ο Στέφαν ήταν σίγουρος ότι σύντομα θα ξαναγινόταν ο εαυτός της. Και τότε θα αντιδρούσε πάλι σαν την έφηβη που πράγματι ήταν. Δε θα ήταν πλέον μια νεαρή με μυαλό μικρού παιδιού, όπως την ήθελαν προφανώς τα πνεύματα: να μεγαλώνει, αλλά να βλέπει τον κόσμο με το βλέμμα ενός παιδιού.

Η Έλενα είχε σκεφτεί ότι τα πνεύματα της είχαν φερθεί κάπως άδικα. Κι αν ο Στέφαν έβρισκε εν τω μεταξύ κάποια άλλη, κάποια που θα μπορούσε να περπατάει, να μιλάει, ίσως και να γράφει; Αυτή η σκέψη την αναστάτωνε.

Αυτός ήταν ο λόγος που μια νύχτα, λίγες μέρες πριν, ο Στέφαν είχε ξυπνήσει και δεν την είχε βρει στο κρεβάτι. Τη βρήκε στο μπάνιο. Ήταν βυθισμένη σε μια εφημερίδα και προσπαθούσε αγχωμένη να καταλάβει τα μικρά ορνιθοσκαλισμάτα, ξέροντας ότι ήταν οι λέξεις που κάποτε αναγνώριζε. Η εφημερίδα ήταν μουσκεμένη εδώ κι εκεί απ' τα δάκρυά της, γιατί τα ορνιθοσκαλισμάτα δεν της έλεγαν τίποτε.

«Γιατί, αγάπη μου; Θα αρχίσεις και πάλι να διαβάζεις. Γιατί βιάζεσαι τόσο;»

Ύστερα είδε τις σπασμένες μύτες απ' το μολύβι και τις χαρτοπετσέτες που ήταν γεμάτες με λέξεις· προσεκτικά γραμμένες λέξεις. Η Έλενα πίεζε πολύ δυνατά το μολύβι καθώς προσπαθούσε να αντιγράψει τις λέξεις. Πίστευε ότι, αν κατάφερνε να γράφει όπως οι άλλοι άνθρωποι, ο Στέφαν θα σταματούσε να κοιμάται στην πολυθρόνα του και θα την κρατούσε πάλι αγκαλιά στο μεγάλο κρεβάτι. Δε θα έφαχνε τότε για άλλη γυναίκα –μεγαλύτερη σε ηλικία ή πιο έξυπνη– γιατί θα καταλάβαινε ότι εκείνη είχε ξαναγίνει ενήλικη.

Είδε τον Στέφαν να τα συνειδητοποιεί σιγά σιγά όλα αυτά, και μετά τον είδε να βουρκώνει. Τον είχαν μεγαλώσει λέγοντάς του ότι δεν έπρεπε ποτέ να κλαίει. Για αρκετή ώρα –αιώνας τής φάνηκε– της είχε γυρίσει την πλάτη και ανάσαινε αργά και βαθιά.

Μετά τη σήκωσε, την πήγε στο κρεβάτι, στο δωμάτιό του, την κοίταξε στα μάτια και της είπε: «Έλενα, πες μου, τι θέλεις να κάνω; Ακόμη κι αν δεν μπορεί να γίνει, θα το κάνω. Σου δίνω το λόγο μου. Πες μου».

Όλα τα λόγια που ήθελε να του πει ήταν ακόμη μπερδεμένα μέσα στο μυαλό της. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Ο Στέφαν τα σκούπισε απαλά με τα δάχτυλά του – σαν να φοβόταν ότι, αν την άγγιζε λιγότερο απαλά, θα κατέστρεφε έναν πίνακα.

Η Έλενα ανασήκωσε το πρόσωπό της, έκλεισε τα μάτια της και σούφρωσε λίγο τα χείλη της. Ήθελε ο Στέφαν να τη φιλήσει. Αλλά...

«Μα είσαι ακόμη παιδί στο μυαλό», της είπε ο Στέφαν αναστατωμένος. «Πώς μπορώ να σε εκμεταλλευτώ;»

Παλιά, χρησιμοποιούσαν μια δική τους γλώσσα με νεύματα, που η Έλενα τη θυμόταν ακόμη. Χτυπούσε απαλά το πιο μαλακό σημείο κάτω απ' το σαγόνι της: μία, δύο, τρεις φορές.

Αυτό σήμαινε ότι κάτι τη στενοχωρούσε. Μ' αυτό τον τρόπο τού έλεγε ότι δεν μπορούσε να μιλήσει, γιατί ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Σήμαινε ότι ήθελε...

Ο Στέφαν βόγκηξε.

«Δεν μπορώ...»

Ταπ, ταπ, ταπ...

«Δεν είσαι ακόμη αυτή που ήσουν...»

Ταπ, ταπ, ταπ...

«Άκου με, αγάπη μου...»

Ταπ! Ταπ! Ταπ!

Τον κοιτούσε επίμονα και τον εκλιπαρούσε με το βλέμμα της. Αν μπορούσε να μιλήσει, θα του έλεγε: *Δείξε μου, σε παρακαλώ, λίγη εμπιστοσύνη, δεν είμαι εντελώς ηλίθια. Άκου, σε παρακαλώ, αυτό που δεν μπορώ να σου πω.*

«Υποφέρεις. Στ' αλήθεια υποφέρεις», είπε ο Στέφαν, ερμηνεύοντας τελικά τα νεύματά της. Ακούστηκε σαστισμένος και υποχωρητικός. «Αν... έπινα λίγο μόνο...»

Ο Στέφαν, ψύχραιμα και με σιγουριά, ανασήκωσε με τα δάχτυλά του το κεφάλι της και το έφερε ακριβώς στην κατάλληλη γωνία. Η Έλενα ένιωσε τα δύο τσιμπήματα που την έπεισαν περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο ότι ήταν ζωντανή· ότι δεν ήταν πνεύμα.

Τότε βεβαιώθηκε ότι ο Στέφαν την αγαπούσε –εκείνη, και καμιά άλλη– και ότι μπορούσε πλέον να πει στον Στέφαν μερι-

κά απ' αυτά που ήθελε. Του τα είπε όμως με μικρά επιφωνήματα –όχι πόνου– ενώ άστρα, κομήτες, αστέρες διάπτοντες και αναλαμπές φωτός έπεφταν σαν βροχή παντού τριγύρω της. Ο Στέφαν δεν μπόρεσε να της απευθύνει ούτε μια λέξη. Απλώς την κοιτούσε κατάπληκτος, βουβός.

Η Έλενα ένιωσε ότι ήταν δίκαια μαζί του.

Από τότε, ο Στέφαν την κρατούσε πάλι αγκαλιά τις νύχτες, κι εκείνη ήταν ευτυχισμένη.

Ο Ντέιμον Σαλβατόρε καθόταν νωχελικά εκεί ψηλά, στηριγμένος στο κλαδί μιας... μα ποιος ξέρει τα ονόματα των δέντρων; Ποιος νοιάζεται πώς λέγονται τα δέντρα; Ήταν ένα ψηλό δέντρο κι από κει πάνω κρυφοκοίταζε την Κάρολιν Φορμπος μέσα στο υπνοδωμάτιό της, στον τρίτο όροφο. Μπορούσε, ευτυχώς, να ακουμπάει αναπαυτικά την πλάτη του. Έγειρε πίσω στη βολική διχάλα του δέντρου, πλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του πίσω απ' το κεφάλι του. Το ένα πόδι του αιωρούνταν χαλαρά εννέα περίπου μέτρα πάνω από το έδαφος. Ένωθε άνετα σαν γάτα, και παρακολουθούσε την Κάρολιν με μισόκλειστα μάτια.

Περίμενε να έρθει η μαγική στιγμή –να φτάσει 4.44 το πρωί– για να αρχίσει η Κάρολιν την αλλόκοτη τελετουργία της. Την είχε ήδη παρακολουθήσει δύο φορές και του είχε φανεί συναρπαστική.

Εκείνη τη στιγμή τον τσίμπησε κάτι – ένα κουνούπι;

Ήταν γελοίο, φυσικά, γιατί τα κουνούπια δεν τσιμπάνε βρικόλακες – το αίμα τους δεν είναι θρεπτικό όπως των ανθρώπων. Αλλά ήταν σίγουρος ότι ένα μικροσκοπικό κουνούπι τον είχε τσιμπήσει στο σβέρκο.

Γύρισε και κοίταξε πίσω, νιώθοντας να τον κυκλώνουν οι γλυκές μυρωδιές της καλοκαιρινής νύχτας.

Δεν είδε τίποτε.

Όσο έφτανε το μάτι του, έβλεπε μόνο βελόνες κάποιου κωνοφόρου δέντρου. Τίποτε δεν πετούσε· τίποτε δε σερνόταν.

Καλά... ίσως ήταν απλώς μια βελόνα απ' το δέντρο. Πόνεσε όμως πολύ. Και ο πόνος δυνάμωνε όσο περνούσε η ώρα.

Μήπως ήταν μέλισσα, που του άφησε το κεντρί της και μετά ψόφησε; Ο Ντέιμον ψηλάφισε προσεκτικά το σβέρκο του. Τίποτε δεν του ρουφούσε το αίμα εκείνη τη στιγμή· αλλά δε

βρήκε ούτε κεντρί. Βρήκε μόνο ένα μικρό, μαλακό εξόγκωμα που τον πονούσε.

Δεν έβγαλε άκρη, κι έτσι έστρεψε πάλι την προσοχή του στο παράθυρο.

Δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε. Γύρω από την κοιμισμένη Κάρολιν ένιωσε ξαφνικά το βουητό της Δύναμης – του θύμιζε ήχο από καλώδιο υψηλής τάσης. Πριν από κάμποσες μέρες, αυτό ακριβώς το βουητό τον είχε τραβήξει εδώ πέρα. Όταν όμως έφτασε, δεν κατάφερε να εντοπίσει από πού προερχόταν.

Το ρολόι έδειξε 4.40. Το ξυπνητήρι χτύπησε. Η Κάρολιν ξύπνησε, το άρπαξε και το πέταξε στην άλλη άκρη του δωματίου.

Τυχερό κορίτσι! σκέφτηκε ο Ντέιμον χυδαία. Αν ήμουν κανένας αλήτης και όχι βρικόλακας, τότε θα κινδύνευε η αγνότητά σου – αν υποθέσουμε ότι σου έχει απομείνει κάποια. Ευτυχώς για σένα, αναγκάστηκα να τα απαρνηθώ όλα αυτά.

Ο Ντέιμον έσκασε ένα χαμόγελο, χωρίς συγκεκριμένο λόγο. Έμεινε στα χείλη του για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά έσβησε. Τα μαύρα μάτια του είχαν γίνει ψυχρά σαν πάγος. Ξανακοίταξε στο παράθυρο.

Ναι... πάντα σκεφτόταν ότι ο ηλίθιος μικρός αδελφός του δεν είχε εκτιμήσει όσο έπρεπε την Κάρολιν Φορμπς. Το κορίτσι άξιζε αναμφίβολα τα βλέμματα των γύρω της. Μακριά, μαυρισμένα από τον ήλιο χέρια και πόδια, καλοσηματισμένο κορμί και καστανοκόκκινα μαλλιά που πλαισιώναν κυματιστά το πρόσωπό της. Όσο για το μυαλό της – προκατειλημμένη, εκδικητική και μοχθηρή από τη φύση της. Απλώς υπέροχη! Για παράδειγμα, αν δεν τον γελούσαν τα μάτια του, εκείνη τη στιγμή η Κάρολιν έκανε πάνω στο γραφείο της μαύρη μαγεία με μικρές κούκλες.

Εκπληκτικό!

Του Ντέιμον του άρεσε να βλέπει άλλους να ασχολούνται με τις δημιουργικές τέχνες.

Η αλλόκοτη Δύναμη βούιζε ακόμη, αλλά ο Ντέιμον εξακολουθούσε να μην μπορεί να εντοπίσει την πηγή της. Μήπως βρισκόταν μέσα στο κορίτσι; Μπα... σίγουρα όχι!

Η Κάρολιν ψαχούλεψε βιαστικά κάτι που θύμιζε πράσινο, μεταξένιο ιστό αράχνης. Σήκωσε το πάνω μέρος της πιτζάμας

της και το έβγαλε – υπερβολικά γρήγορα, ακόμη και για τα μάτια ενός βρικολάκα. Έμεινε μόνο με τα εσώρουχά της, θυμίζοντας πριγκίπισσα της ζούγκλας. Μετά πλησίασε τον όρθιο καθρέφτη που υπήρχε στο δωμάτιό της και κάρφωσε το βλέμμα της στο είδωλό της.

Μα τι περιμένεις τώρα, κοριτσάκι;

Ο Ντέιμον είχε εξαφθεί.

Αλλά... ας ήταν καλύτερα λίγο πιο προσεκτικός και ο ίδιος.

Ακολούθησε ένα απότομο φτερούγισμα, ένα κατάμαυρο φτερό που έπεφτε στο έδαφος και, αμέσως μετά, ένα απίστευτα μεγάλο κοράκι στεκόταν πάνω στο κλαδί.

Με μάτι αεικίνητο που έβγαζε σπίθες, ο Ντέιμον –πουλίπια– δεν άφηνε στιγμή την Κάρολιν, η οποία κινήθηκε αίφνης προς τα εμπρός, σαν να την είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Είχε μισάνοιχτα τα χείλη και το βλέμμα της καρφωμένο σ' αυτό που έμοιαζε με το είδωλό της.

Μετά χαμογέλασε στο είδωλό της, λες και το χαιρετούσε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Ντέιμον εντόπισε την πηγή της Δύναμης. Ήταν ο καθρέφτης! Δεν ήταν όμως στην ίδια διάσταση με αυτή του καθρέφτη – ο καθρέφτης την περιείχε!

Η Κάρολιν συμπεριφερόταν αλλόκοτα. Τίναξε πίσω τα μακριά, καστανοκόκκινα μαλλιά της, που ξεχύθηκαν, πανέμορφα αναστατωμένα, μέχρι κάτω την πλάτη της. Έγλειψε τα χείλη της και χαμογέλασε, σαν να χαμογελούσε σε εραστή. Όταν μίλησε, ο Ντέιμον άκουσε καθαρά τη φωνή της.

«Ευχαριστώ. Άργησες να έρθεις σήμερα».

Στο δωμάτιο, ωστόσο, εξακολουθούσε να είναι μόνη. Ο Ντέιμον δεν άκουσε κανέναν να της απαντάει. Στον καθρέφτη, όμως, τα χείλη του ειδώλου της Κάρολιν δεν κινούνταν σε συγχρονισμό με τα χείλη του αληθινού κοριτσιού.

Μπράβο! σκέφτηκε ο Ντέιμον, έτοιμος πάντα να εκτιμήσει ένα καινούργιο κόλπο παραπλάνησης των ανθρώπων. Έξοχο, όποιος κι αν είσαι!

Διαβάζοντας τα χείλη του κοριτσιού στον καθρέφτη, ο Ντέιμον έπιασε κάτι σαν «συγγνώμη», και μετά τη λέξη «υπέροχη».

Ο Ντέιμον-κοράκι τέντωσε το κεφάλι του.

Το είδωλο της Κάρολιν έλεγε: «Εσύ δε θα χρειαστεί να το ξανακάνεις... Σήμερα είναι η τελευταία φορά».

Η πραγματική Κάρολιν απάντησε πνιχτά: «Κι αν δεν καταφέρω να τους ξεγελάσω;»

Το είδωλο της απάντησε: «Θα έχεις βοήθεια. Χαλάρωσε, μην ανησυχείς...»

«Εντάξει. Αλλά κανένας δε θα πάθει... θέλω να πω, κανένας δε θα τραυματιστεί θανάσιμα, έτσι; Ενωώ... δε μιλάμε τώρα για θάνατο ανθρώπων, σωστά;»

Και το είδωλο απάντησε: «Γιατί πρέπει να...»

Ο Ντέιμον χαμογέλασε κρυφά. Πόσες φορές είχε ξανακούσει τέτοιες συνομιλίες... Λειτουργώντας σαν ιστός αράχνης και ο ίδιος, το ήξερε καλά αυτό. Παγιδεύεις πρώτα τη μύγα, μετά την καθησυχάζεις και, πριν καλά καλά το καταλάβει, κάνει ό,τι θέλεις εσύ, μέχρι που να μην τη χρειάζεσαι πια!

Και τότε, το κατάμαυρο μάτι του γυάλισε – ώρα για μία ακόμη πτήση.

Εκείνη τη στιγμή η Κάρολιν στριφογύριζε νευρικά τις παλάμες της πάνω στους μηρούς της. «Αφού λες ότι πράγματι... ξέρεις τώρα... Αυτό που μου υποσχέθηκες... Το εννοείς στ' αλήθεια ότι με αγαπάς;»

«Έχε μου εμπιστοσύνη. Θα φροντίσω εγώ για σένα. Θα κανονίσω και τους εχθρούς σου. Έχω ήδη αρχίσει να...»

Η Κάρολιν τεντώθηκε ξαφνικά, σαν να ήθελε να ξεμουδιάσει. Τα αγόρια του Ρόμπερτ Ε. Λι θα πλήρωναν για να τη δουν! «Αυτό ακριβώς θέλω κι εγώ», είπε. «Έχω σιχαθεί πια να ακούω “Η Έλενα αυτό, ο Στέφαν εκείνο...” Τώρα θα ξαναρχίσουν όλα απ' την αρχή».

Η Κάρολιν σταμάτησε απότομα να μιλάει, σαν να της είχαν κλείσει το τηλέφωνο κι εκείνη μόλις το είχε αντιληφθεί. Για μια στιγμή, τα μάτια της στένεψαν και τα χείλη της σφίχτηκαν. Μετά, σιγά σιγά χαλάρωσε. Με το βλέμμα της καρφωμένο στον καθρέφτη, ανέβασε αργά το χέρι της και το έφερε απαλά το στομάχι. Τα χαρακτηριστικά της τώρα είχαν μια έκφραση κατανόησης και έγνοιας.

Ο Ντέιμον, ωστόσο, δεν είχε τραβήξει ούτε στιγμή το βλέμμα

του από τον καθρέφτη. Ένας συνηθισμένος καθρέφτης, ένας συνηθισμένος καθρέφτης, ένας συνηθισμένος καθρέφτης – τέλος χρόνου! Την τελευταία στιγμή, όμως, καθώς η Κάρολιν γύριζε αλλού το βλέμμα της, ο Ντέιμον είδε μια κόκκινη αναλαμπή.

Φλόγες;

Μα τι συνέβαινε λοιπόν;

Ο Ντέιμον έκανε σιωπηλά την ερώτηση στον εαυτό του. Είχε χαλαρή διάθεση. Το κοράκι τέντωσε τις κατάμαυρες φτερούγες του, φτεροκόπησε μια-δυο φορές κι έγινε πάλι ένας εντυπωσιακός, πανέμορφος νεαρός άντρας που τεμπέλιαζε εκεί ψηλά στο δέντρο, πάνω σ' ένα κλαδί. Αυτό το πλάσμα στον καθρέφτη δεν ήταν σίγουρα από την περιοχή του Φελς Τσερτς. Ήταν όμως φανερό ότι σκόπευε να κάνει δύσκολη τη ζωή στον αδελφό του. Ένα αχνό, υπέροχο χαμόγελο πέρασε φευγαλέα από τα χείλη του Ντέιμον.

Τίποτε δεν του άρεσε περισσότερο από το να παρακολουθεί τον ηθικολόγο, υποκριτή «είμαι-καλύτερος-από-σένα-γιατί-δεν-πίνω-ανθρώπινο-αίμα» Στέφαν να μπλέκει.

Οι έφηβοι του Φελς Τσερτς – αλλά και κάποιοι ενήλικες – θεωρούσαν ότι η ιστορία του Στέφαν Σαλβατόρε και της πανέμορφης συμπολίτισσάς τους, της Έλενας Γκίλμπερτ, ήταν μια σύγχρονη εκδοχή της ιστορίας του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας. Εκείνη είχε χάσει τη ζωή της για να σώσει τη δική του, όταν ήταν και οι δύο αιχμάλωτοι μιας μανιακής. Εκείνος, κατόπιν, είχε πεθάνει απ' τη θλίψη και τον πόνο. Ακούγονταν ψίθυροι, ωστόσο, ότι ο Στέφαν δεν ήταν εντελώς άνθρωπος... ότι ήταν κάτι άλλο, κάτι σαν σατανικός εραστής, που η Έλενα είχε πεθάνει για να τον λυτρώσει.

Ο Ντέιμον ήξερε την αλήθεια. Ο Στέφαν ήταν σίγουρα νεκρός – αλλά ήταν νεκρός εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Και ήταν, βεβαίως, βρικολακας. Αποκαλώντας τον όμως δαίμονα ήταν σαν να έλεγαν ότι η νεράιδα Τίνκερμπελ* ήταν πάνοπλη και επικίνδυνη.

* Η νεράιδα Τίνκερμπελ είναι χαρακτήρας του Σκοτσέζου μυθιστοριογράφου J. M. Barrie (1860-1937). (Σ.τ.Μ.)

Εν τω μεταξύ, η Κάρολιν συνέχιζε να μιλάει απευθυνόμενη σ' ένα άδειο δωμάτιο.

«Περίμενε και θα δεις...» ψιθύρισε η Κάρολιν, πηγαίνοντας προς τους ακατάστατους σωρούς από χαρτιά και βιβλία πάνω στο γραφείο της.

Ψαχούλεψε βιαστικά ανάμεσα στα χαρτιά και βρήκε μια μικροσκοπική βιντεοκάμερα. Το πράσινο φωτάκι της φώτισε για μια στιγμή το πρόσωπό της, σαν να την κοιτούσε μάτι που δε βλεφάριζε. Η Κάρολιν συνέδεσε προσεκτικά τη βιντεοκάμερα με τον υπολογιστή της και πληκτρολόγησε έναν κωδικό.

Η όραση του Ντέιμον ήταν πιο οξυμένη από την όραση των ανθρώπων και διέκρινε καθαρά τι πληκτρολόγησαν τα μαυρισμένα απ' τον ήλιο δάχτυλα με τα μακριά, γυαλιστερά, μπρούντζινα βαμμένα νύχια: ΚΦΚΑΝΟΝΕΣ. Κανόνες της Κάρολιν Φορμπς, σκέφτηκε. Τι αξιοθρήνητος κωδικός!

Η Κάρολιν κοίταξε πίσω της και ο Ντέιμον είδε ότι τα μάτια της είχαν βουρκώσει. Αμέσως μετά, εντελώς απρόσμενα, άρχισε να κλαίει με αναφιλητά.

Κάθισε βαριά στο κρεβάτι της και άρχισε να ταλαντεύεται μπρος-πίσω. Μεσ στα αναφιλητά της, χτυπούσε πότε πότε το στρώμα με τη γροθιά της.

Ο Ντέιμον προς στιγμήν αιφνιδιάστηκε, αλλά γρήγορα κυριάρχησε μέσα του, ως συνήθως, ο ψυχραιμος εαυτός του.

«Κάρολιν... Κάρολιν, μπορώ να μπω;»

«Τι; Ποιος είναι;» Η Κάρολιν κοίταξε γύρω της αλαφιασμένη.

«Ο Ντέιμον είμαι. Μπορώ να μπω;» τη ρώτησε. Η φωνή του έσταζε ψεύτικη συμπόνια και, την ίδια στιγμή, χρησιμοποιούσε το μυαλό του για να ελέγξει το δικό της.

Όλοι οι βρικόλακες έχουν τη δύναμη να ελέγχουν έτσι τους θνητούς. Το μέγεθος της Δύναμής τους εξαρτάται από πολλούς παράγοντες: από το είδος της τροφής τους –το ανθρώπινο αίμα αποτελεί ασυζητητί καλύτερη τροφή–, από την ψυχική δύναμη του θύματος, από τη σχέση του βρικόλακα με το θύμα, από την εποχή του έτους και, επομένως, από τη διάρκεια της ημέρας και της νύχτας κι από ένα σωρό άλλους παράγοντες, που ούτε ο ίδιος ο Ντέιμον δεν τους είχε καταλάβει

ακόμη. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένωθε τη Δύναμή του να ενεργοποιείται.

Η Κάρολιν στεκόταν ακίνητη.

«Μπορώ να μπω;» τη ρώτησε, χρησιμοποιώντας την πιο μελωδική και πλανεύτρα φωνή του και συνθλίβοντας παράλληλα την ισχυρή θέληση της Κάρολιν με τη δική του, που ήταν ακόμη πιο ισχυρή.

«Ναι», του απάντησε, σκουπίζοντας βιαστικά τα μάτια της. Αντιδρούσε σαν να μην είχε παραξενευτεί από το γεγονός ότι εκείνος έμπαινε από ένα παράθυρο του τρίτου ορόφου. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. «Έλα μέσα, Ντέιμον».

Τον είχε καλέσει να μπει, όπως ήταν απαραίτητο να γίνεται με τους βρικολακες. Με χάρη και ευλυγισία αιλουροειδούς, ο Ντέιμον πήδηξε πάνω απ' το περβάζι. Το δωμάτιο μύριζε βαριά αρώματα, καθόλου διακριτικά. Ο Ντέιμον ένωσε να ξυπνούν τα πιο κτηνώδη ένστικτά του. Η ασυγκράτητη δίψα για αίμα που τον κατέκλυσε ξάφνιασε ακόμη και τον ίδιο. Οι κυνόδοντες της πάνω σιαγόνας του είχαν μακρύνει κι ένωθε την άκρη τους κοφτερή σαν ξυράφι.

Δεν ήταν ώρα για συζητήσεις, για τα συνηθισμένα χασομέρια του. Για κάποιον καλοφαγά, η προσδοκία του φαγητού είναι σίγουρα η μισή απόλαυση. Αλλά εκείνη τη στιγμή τον είχε κατακλύσει η ανάγκη. Χρησιμοποίησε τη μεγαλύτερη Δύναμη που μπορούσε για να ελέγξει το μυαλό της Κάρολιν και της έσκασε ένα εκθαμβωτικό χαμόγελο.

Δε χρειάστηκε να κάνει τίποτε άλλο.

Η Κάρολιν έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του, αλλά σταμάτησε απότομα. Τα χείλη της, μισάνοιχτα όπως ήταν –επρόκειτο να τον ρωτήσει κάτι–, κοκάλωσαν. Οι κόρες των ματιών της έγιναν ξαφνικά τεράστιες –λες και βρέθηκε σε σκοτεινό δωμάτιο– και μετά κατέληξαν δυο κουκκίδες.

«Εγώ... εγώ...» κατάφερε να πει. «Οχ...»

Αυτό ήταν όλο. Ήταν δική του! Και τόσο εύκολα...

Τα μακριά και μυτερά δόντια του πάλλονταν ρυθμικά με μια αίσθηση ηδονικού πόνου. Μια τρυφερή οδύνη τον ωθούσε να επιτεθεί αιφνιδιαστικά, όπως οι κόμπρες, και να βυθίσει τα δό-

ντια του όσο πιο βαθιά μπορούσε σε μια αρτηρία. Πεινούσε –λιμοκτονούσε, καλύτερα!– και ολόκληρο το κορμί του καιγόταν από την παρόρμηση να πει όσο το δυνατόν περισσότερο αίμα. Στο κάτω κάτω, ας άδειαζε εντελώς αυτό το σκεύος. Ποιο το πρόβλημα; Θα έβρισκε άλλα!

Χωρίς να τραβήξει ούτε στιγμή το βλέμμα του απ' το δικό της, ανασήκωσε προσεκτικά το πιγούνι της Κάρολιν ώστε να φανεί ο λαιμός της και ο γλυκός παλμός του σφυγμού της. Όλες οι αισθήσεις του είχαν αιχμαλωτιστεί από τον κτύπο της καρδιάς της και τη μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος, που κυλούσε πηχτό, πλούσιο και γλυκό κάτω ακριβώς απ' την επιδερμίδα της. Το κεφάλι του στριφογύριζε απ' τη ζαλάδα. Δεν είχε ξαναανιώσει ποτέ τόσο συνεπαρμένος και τόσο διψασμένος...

Διψούσε όμως τόσο πολύ, που τελικά δίστασε. Στο κάτω κάτω, ίδια δεν ήταν όλα τα κορίτσια; Τι διαφορετικό συνέβαινε αυτή τη φορά; Τι δεν πήγαινε καλά με εκείνον;

Και τότε κατάλαβε.

Ευχαριστώ! Θα ξανάρθω στα συγκαλά μου!

Ο Ντέιμον ξαναβρήκε αμέσως την ψυχρή λογική του. Η αύρα αισθησιασμού που τον είχε παγιδέψει πάγωσε ακαριαία. Άφησε το πιγούνι της Κάρολιν και στάθηκε εντελώς ακίνητος.

Αυτό το πλάσμα που χρησιμοποιούσε την Κάρολιν παραλίγο να παρασύρει και τον ίδιο. Είχε προσπαθήσει να τον δελεάσει, ώστε να αθετήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στην Έλενα.

Εκείνη τη στιγμή διέκρινε πάλι μια φευγαλέα κόκκινη αναλαμπή στον καθρέφτη.

Ήξερε τι ήταν. Ένα ακόμη πλάσμα που το είχε τραβήξει εκεί η κατακλυσμιαία Δύναμη που είχε συγκεντρωθεί στο Φελς Τσερτς. Αυτό το πλάσμα τον είχε χρησιμοποιήσει, τον είχε κεντρίσει, είχε προσπαθήσει να τον κάνει να πει όλο το αίμα της Κάρολιν, να σκοτώσει έναν άνθρωπο – κάτι που δεν είχε ξανακάνει από τη στιγμή που συνάντησε την Έλενα.

Γιατί;

Αποστασιοποιημένος, αλλά έξαλλος από θυμό, συγκεντρώθηκε και έστειλε τη Δύναμη του νου του προς όλες τις κατευθύνσεις, προσπαθώντας να εντοπίσει το παράσιτο. Μάλλον

δε θα είχε απομακρυνθεί ακόμη – τον καθρέφτη τον χρησιμοποίησε σαν τούνελ, για να μπορεί να διανύει μικρές αποστάσεις. Και είχε καταφέρει να τον ελέγξει – αυτόν, τον Ντέιμον Σαλβατόρε! Έπρεπε, λοιπόν, να βρίσκεται πάρα πολύ κοντά.

Αλλά δεν μπόρεσε να εντοπίσει το παραμικρό. Αυτό τον εξόργισε κι άλλο. Ψηλαφώντας αφηρημένος με τα δάχτυλά του το σβέρκο, έστειλε προς τα έξω ένα σκοτεινό μήνυμα:

Σε προειδοποιώ για μία και μοναδική φορά. Μείνε μακριά μου!

Έστειλε τη σκέψη του προς τα έξω, με μια ριπή Δύναμης που, για τις δικές του αισθήσεις, ήταν σαν ομοβροντία κεραυνών. Μια τέτοια Δύναμη θα σκότωνε οτιδήποτε βρισκόταν εκεί κοντά – στη στέγη, στον αέρα, πάνω σ' ένα κλαδί... ακόμη και μέσα σε κάποιο διπλανό σπίτι. Ένα πλάσμα, κάπου, έπρεπε να έχει σωριαστεί κάτω· κι εκείνος έπρεπε να το είχε αισθανθεί.

Ο Ντέιμον όμως –παρόλο που αισθανόταν τα σύννεφα ψηλά να βαραίνουν, ανταποκρινόμενα στη διάθεσή του, και άκουγε τον άνεμο έξω να μαστιγώνει τα κλαδιά του δέντρου– δεν ένιωσε κανένα κορμί να σωριάζεται, ούτε αισθάνθηκε κάποια προσπάθεια αντεκδίκησης από κάποιον που πέθαινε.

Τίποτε κοντινό δεν εισέβαλε στη σκέψη του· αλλά και τίποτε μακρινό δε θα μπορούσε ποτέ να είναι τόσο ισχυρό. Ο Ντέιμον διασκέδαζε μερικές φορές όταν παρίστανε τον ξιπασμένο. Στην πραγματικότητα, όμως, μπορούσε να αναλύει τον εαυτό του αποστασιοποιημένα και εντελώς λογικά. Ήξερε ότι ήταν δυνατός. Όσο τρεφόταν σωστά και δεν άφηνε τα συναισθήματά του να τον εξασθενούν, ελάχιστα πλάσματα –σ' αυτό τον πλανήτη, τουλάχιστον– μπορούσαν να αναμετρηθούν ισότιμα μαζί του.

Δύο τέτοια πλάσματα βρίσκονται εδώ, στο Φελς Τσερτς, άκουσε μια φωνή μες στο μυαλό του· αλλά ο Ντέιμον δεν καταδέχτηκε να ασχοληθεί μαζί της. Κανένας βρικόλακας από τους Παλιούς δε βρισκόταν εκεί κοντά, γιατί θα τον είχε αισθανθεί. Μόνο συνηθισμένοι βρικόλακες υπήρχαν πολλοί – και μαζεύονταν κι άλλοι. Αλλά αυτοί παραήταν αδύναμοι για να επηρεάσουν το μυαλό του.

Ήταν εξίσου σίγουρος ότι δεν υπήρχε κανένα άλλο πλάσμα εκεί κοντά που θα μπορούσε να αναμετρηθεί μαζί του. Θα το

είχε αισθανθεί, όπως είχε αισθανθεί τις λαμπερές γεωενεργειακές γραμμές της απόκοσμης μαγικής Δύναμης που σχημάτιζαν ένα πλέγμα κάτω από το Φελς Τσερτς.

Ξανακοίταξε την Κάρολιν – στεκόταν ακόμη ακίνητη, γιατί την είχε υπνωτίσει. Θα συνερχόταν σιγά σιγά από την ύπνωση, χωρίς να θυμάται τίποτε απ' όσα της είχαν συμβεί – όσα, τουλάχιστον, είχαν σχέση με εκείνον.

Γύρισε και, με τη χάρη ενός πάνθηρα, τινάχτηκε έξω από το παράθυρο και βρέθηκε πάνω στο δέντρο. Μετά, με απίστευτη άνεση, από ύψος εννέα μέτρων πήδηξε στο έδαφος.

Ο Ντέιμον έπρεπε να περιμένει μερικές ώρες ακόμη μέχρις ότου ξαναβρεί την ευκαιρία να φάει – αυτός κόντευε να τρελαθεί απ' την ανάγκη, ενώ ένα σωρό κορίτσια απολάμβαναν τον ύπνο. Παρόλο που αυτό το πλάσμα δεν είχε καταφέρει να τον κάνει τυφλό όργανό του, η πείνα που τόσο επιδέξια τον είχε κάνει να νιώσει ήταν αληθινή. Χρειαζόταν αίμα· και το χρειαζόταν σύντομα.

Μόνο αν έπινε αίμα θα μπορούσε να σκεφτεί τι σήμαινε ο παράξενος επισκέπτης-είδωλο στον καθρέφτη της Κάρολιν, αυτός ο πραγματικά σατανικός εραστής που του παρέδωσε ανενδοίαστα την Κάρολιν, τη στιγμή που προσποιούνταν στην ίδια ότι έκανε συμφωνία μαζί της.

Στις εννέα το πρωί, οδηγώντας στον κεντρικό δρόμο της πόλης, ο Ντέιμον προσπέρασε ένα κατάστημα με αντίκες, μερικά φαγάδικα κι ένα κατάστημα με κάρτες.

Μια στιγμή! Να το! Ένα καινούργιο κατάστημα με γυαλιά ηλίου. Πάρκαρε και βγήκε απ' το αμάξι με κομψές κινήσεις που τις καθόριζε η χάρη αιώνων χαλαρής και άνετης, χωρίς καμία έγνοια ζωής. Για άλλη μια φορά, ο Ντέιμον έσκασε στιγμιαία ένα χαμόγελο νάρκισσου, που αμέσως μετά το έσβησε καθώς θαύμαζε τον εαυτό του στο σκούρο τζάμι του αυτοκινήτου και σκεφτόταν αφηρημένος: Όντως, είμαι πανέμορφος!

Καθώς έμπαινε στο κατάστημα, το κουδουνάκι της πόρτας χτύπησε. Μέσα ήταν ένα στρουμπουλό, πολύ χαριτωμένο κορίτσι. Είχε δέσει πίσω τα καστανά μαλλιά της και στο πρόσωπό της ξεχώριζαν τα μεγάλα, γαλάζια μάτια.

Βλέποντας τον Ντέιμον, του χαμογελούσε ντροπαλά.

«Γεια», του είπε. Και, χωρίς να τη ρωτήσει, πρόσθεσε με τρεμουλιαστή φωνή: «Είμαι η Πέιτζ».

Ο Ντέιμον την κοίταξε για λίγο επίμονα και τελικά της έσκα-

σε ένα χαμόγελο – εκθαμβωτικό και συνωμοτικό. «Γεια σου, Πέιτζ», της είπε σέρνοντας τη φωνή του.

Η Πέιτζ ξεροκατάπτε. «Μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Βεβαίως!» της απάντησε ο Ντέιμον, κοιτώντας την ακόμη επίμονα. «Έτσι νομίζω...»

Ξαφνικά, όμως, σοβάρεψε. «Το ξέρεις», της είπε, «ότι θα σου πήγαινε να είσαι πυργοδέσποινα σε μεσαιωνικό κάστρο;»

Η Πέιτζ χλώμιασε και αμέσως μετά έγινε κατακόκκινη, κάτι που την έκανε πολύ πιο όμορφη. «Από παιδί... λοιπόν, ναι, ευχόμενοι να είχα γεννηθεί τότε. Αλλά εσύ πώς το ξέρεις;»

Ο Ντέιμον απλώς χαμογέλασε.

Η Έλενα κοιτούσε τον Στέφαν με μάτια ορθάνοιχτα – σκούρα γαλάζια, στο χρώμα του λαζουρίτη, με σκόρπιες χρυσαφίδες ανταύγειες. Μόλις της είχε πει ότι θα είχε επισκέπτες! Εφτά μέρες είχαν περάσει από τότε που ξαναγύρισε από την Άλλη Ζωή και ποτέ –ούτε μια φορά– δεν είχε κάποιον επισκέπτη.

Έπρεπε όμως να μάθει αμέσως τι σήμαινε «επισκέπτης».

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, δηλαδή μετά την είσοδό του στο κατάστημα με τα γυαλιά ηλίου, ο Ντέιμον περπατούσε σφυρίζοντας αμέριμνος στο πεζοδρόμιο με ένα καινούργιο ζευγάρι γυαλιά Ray-Bans.

Η Πέιτζ λαγοκοιμόταν στο δάπεδο. Ο εργοδότης της θα της ζητούσε αργότερα να πληρώσει η ίδια τα Ray-Bans. Εκείνη την ώρα, όμως, ένιωθε ζεστή και τρισευτυχισμένη. Θα θυμόταν, επίσης, ότι είχε νιώσει τόση έκσταση! – αυτή την αίσθηση δεν επρόκειτο ποτέ να την ξεχάσει εντελώς.

Ο Ντέιμον χάριζε τις βιτρίνες, αλλά όχι όπως θα το έκανε ένας άνθρωπος – οι προθέσεις του ήταν άλλες.

Μια γλυκιά, ηλικιωμένη γυναίκα στεκόταν πίσω απ' το ταμείο στο κατάστημα με τις κάρτες... Όχι!

Ένας τύπος στο κατάστημα με τα ηλεκτρονικά... Όχι!

Αλλά... κάτι τον έκανε να στραφεί και πάλι στο κατάστημα με

τα ηλεκτρονικά. Αυτή την εποχή κατασκεύαζαν πολύ έξυπνες συσκευές. Είχε μια έντονη παρόρμηση να αγοράσει μια βιντεοκάμερα μεγέθους παλάμης. Ο Ντέιμον υπάκουε συνήθως στις παρορμήσεις του, και δεν ήταν καθόλου επιλεκτικός με τους δότες, σε περίπτωση ανάγκης. Το αίμα ήταν αίμα, όποιο κι αν ήταν το σκεύος που το περιείχε. Λίγο αργότερα, ο υπάλληλος του εξηγούσε τη λειτουργία της κάμερας, και μετά... ο Ντέιμον βάδιζε πάλι στο πεζοδρόμιο έχοντάς τη στην τσέπη του.

Του άρεσε το περπάτημα, αλλά πονούσαν πάλι οι κυνόδοκτες του. Τι παράξενο! Έπρεπε ήδη να έχει χορτάσει, παρ' ότι την προηγούμενη μέρα δεν είχε φάει σχεδόν τίποτε. Γι' αυτό ίσως ένιωθε ότι πεινούσε ακόμη· ίσως και γιατί είχε διαθέσει τόση Δύναμη προσπαθώντας να ξεκαθαρίσει τι ήταν εκείνο το καταραμένο παράσιτο στο δωμάτιο της Κάρολιν. Καθώς βάδιζε, όμως, απολάμβανε τον τρόπο που συγχρονίζονταν οι μύες του –ομαλά, χωρίς καμιά προσπάθεια, σαν να ήταν καλολαδωμένη μηχανή– κάνοντας ευχάριστη την κάθε κίνησή του.

Τεντώθηκε μια φορά, θέλοντας να νιώσει την απλή απόλαυση που νιώθουν τα ζώα όταν τεντώνονται. Κατόπιν σταμάτησε για να κοιταχτεί στη βιτρίνα του καταστήματος με τις αντίκες. Ήταν λίγο πιο ατημέλητος απ' ό,τι συνήθως, αλλά πανέμορφος, όπως πάντα. Εκτός αυτού, τα Ray-Bans του πήγαιναν τέλεια! Το κατάστημα με τις αντίκες ήξερε ότι το είχε μια χήρα, με μια πολύ χαριτωμένη νεαρή ανιψιά.

Ήταν μισοφωτισμένο, με κλιματισμό.

«Ξέρεις», είπε στην ανιψιά, όταν τον πλησίασε για να τον εξυπηρετήσει, «μου δίνεις την εντύπωση ανθρώπου που θα ήθελε πολύ να ταξιδέψει στο εξωτερικό».

Λίγη ώρα αφότου ο Στέφαν εξήγησε στην Έλενα ότι οι «επισκέπτες» θα ήταν οι φίλοι της –οι πολύ καλοί φίλοι της!– της ζήτησε να ντυθεί. Η Έλενα δεν καταλάβαινε γιατί έπρεπε να ντυθεί, αφού έκανε ζέστη. Είχε δεχτεί να φοράει νυχτικό –τις πιο πολλές ώρες της νύχτας, τουλάχιστον–, αλλά τη μέρα έκανε περισσότερη ζέστη· και δεν είχε ρόμπα για την ημέρα!

Επίσης, κάτι δεν της άρεσε στα ρούχα που της έδειχνε ο Στέφαν – ένα δικό του τζιν παντελόνι, με ανεβασμένα τα μπαντζάκια, και μια κοντομάνικη μπλουζα του, που θα της ήταν υπερβολικά μεγάλη. Όταν άγγιξε την μπλουζα, στο νου της ξεπήδησαν εικόνες εκατοντάδων γυναικών, που όλες τους έραβαν σε ραπτομηχανές, σε μικρά κακοφωτισμένα δωμάτια, όπου δούλευαν γρήγορα και νευρικά.

«Από εργοστάσιο που εκμεταλλεύονται τις εργάτριες;» τη ρώτησε ο Στέφαν ξαφνιασμένος, όταν του έδειξε την εικόνα στο μυαλό της. «Αλήθεια;» είπε και πέταξε αμέσως τα ρούχα στο δάπεδο της ντουλάπας.

«Κι αυτό εδώ;» Ο Στέφαν της έδωσε ένα άλλο κοντομάνικο μπλουζάκι.

Η Έλενα το κοίταξε σοβαρή και το ακούμπησε στο μάγουλό της. Όχι, δεν είδε ιδρωμένες γυναίκες να δουλεύουν σαν τρελές.

«Εντάξει;» τη ρώτησε ο Στέφαν. Η Έλενα όμως τον κοίταξε κατατρομαγμένη και, αμέσως μετά, πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε έξω.

Με το νου της του έδειξε μία μόνο εικόνα, κι εκείνος την αναγνώρισε αμέσως.

Ο Ντέιμον!

Ο Στέφαν ένιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος. Για σχεδόν πεντακόσια χρόνια, ο μεγαλύτερος αδελφός του τον ταλαιπωρούσε όσο πιο πολύ μπορούσε. Κάθε φορά που ο Στέφαν κατάφερνε να του ξεφύγει, ο Ντέιμον τον έβρισκε, θέλοντας... τι άραγε; Να τον εκδικηθεί; Να πάρει άλλη μία φορά ακόμη μεγαλύτερη ικανοποίηση; Είχαν σκοτώσει ο ένας τον άλλο την ίδια ακριβώς στιγμή – στο παρελθόν, την εποχή της Αναγέννησης στην Ιταλία. Με τα ξίφη τους είχαν τρυπήσει σχεδόν ταυτόχρονα ο ένας την καρδιά του άλλου, καθώς μονομαχούσαν για ένα κορίτσι που ήταν βρικόλακας. Από τότε και μετά, τα πράγματα πήγαιναν απ' το κακό στο χειρότερο.

Ο Στέφαν, μπερδεμένος ξαφνικά, σκέφτηκε ότι ο Ντέιμον μερικές φορές τού είχε σώσει τη ζωή. *Κι έχετε υποσχεθεί να προσέχετε και να φροντίζετε ο ένας τον άλλο, συμπλήρωσε τη σκέψη του.*

Ο Στέφαν κοίταξε διαπεραστικά την Έλενα. Ήταν το μόνο άτομο που είχε καταφέρει να τους πείσει να δώσουν τον ίδιο όρκο – το έκανε όταν πέθαινε. Η Έλενα του ανταπέδωσε το βλέμμα με μάτια γεμάτα αθωότητα, που θύμιζαν ολοκάθαρες, σκούρες γαλάζιες λίμνες.

Έπρεπε όμως να ασχοληθεί με τον Ντέιμον, που εκείνη τη στιγμή πάρκαρε τη Ferrari του δίπλα στην Porsche του Στέφαν, μπροστά στην πανσιόν.

«Μείνε εδώ... και μην πλησιάσεις στο παράθυρο, σε παρακαλώ!» είπε βιαστικά στην Έλενα. Έφυγε σαν σίφουνας απ' το δωμάτιο, έκλεισε την πόρτα πίσω του και όρμησε στη σκάλα.

Βρήκε τον Ντέιμον να στέκεται δίπλα στη Ferrari και να περιεργάζεται τη μισοερειπωμένη πρόσοψη της πανσιόν – δοκίμασε πρώτα με τα γυαλιά ηλίου και κατόπιν χωρίς αυτά. Η έκφρασή του έδειχνε ότι, είτε τα φορούσε είτε όχι, δεν άλλαζε τίποτε.

Τον Στέφαν όμως άλλο τον ανησύχησε. Η αύρα του Ντέιμον ήταν ανησυχητική, καθώς και οι διάφορες μυρωδιές που ανέδιδε το κορμί του – μυρωδιές που δε θα μπορούσε να αντιληφθεί, πόσο μάλλον να ξεχωρίσει η ανθρώπινη όσφρηση.

«Τι έχεις κάνει;» τον ρώτησε ο Στέφαν, τόσο συγκλονισμένος που δεν τον χαιρέτησε ούτε καν τυπικά.

Ο Ντέιμον έσκασε ένα εκθαμβωτικό χαμόγελο. «Κοιτούσα αντίκες», του είπε και αναστέναξε. «Επί τη ευκαιρία, αγόρασα και δυο-τρία πράγματα...» Του έδειξε με το δάχτυλό του μια καινούργια δερμάτινη ζώνη, άγγιξε την τσέπη του όπου είχε τη βιντεοκάμερα και ανασήκωσε για μια στιγμή τα Ray-Bans που φορούσε. «Το πιστεύεις; Σ' αυτή τη μικρή και ασήμαντη πόλη μπορείς να αγοράσεις μερικά αξιόλογα πράγματα. Μου αρέσει να αγοράζω διάφορα...»

«Σου αρέσει να κλέβεις, εννοείς. Αλλά αυτό δεν εξηγεί τη μυρωδιά που αναδίδεις. Πεθαίνεις, ή έχεις τρελαθεί εντελώς;» Σε κάποιες περιπτώσεις –όταν οι βρικόλακες δηλητηριάζονταν, ή δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν κάποια από εκείνες τις λίγες μυστηριώδεις κατάρεις ή ασθένειες που επηρεάζουν το είδος τους– η ανάγκη τους για αίμα γινόταν πυρετώδης και ανεξέλεγκτη, και την ικανοποιούσαν με οτιδήποτε βρισκόταν μπροστά τους.

«Απλώς πεινούσα», απάντησε ο Ντέιμον ανέμελα και ευγενικά, εξακολουθώντας να περιεργάζεται με το βλέμμα του την πανσιόν. «Τι απέγινε όμως η στοιχειώδης καλή συμπεριφορά; Οδήγησα μέχρις εδώ και δεν άκουσα ούτε “Γεια σου, Ντέιμον”, ούτε “Χαίρομαι που σε βλέπω, Ντέιμον” – τίποτε που να μοιάζει με καλωσόρισμα. Άκουσα μόνο: “Τι έχεις κάνει, Ντέιμον;”» Ο Ντέιμον μόρφασε, δήθεν παραπονεμένος, και συνέχισε: «Τι θα σκεφτόταν άραγε γι’ αυτό ο σινιόρ Μαρίνο, μικρέ αδελφέ;»

Ο Στέφαν αναρωτήθηκε πώς ο Ντέιμον κατάφερνε πάντα να τον εξοργίζει – εκείνη τη στιγμή, για παράδειγμα, ανέφερε τον παλιό δάσκαλό τους, ο οποίος τους δίδασκε κανόνες καλής συμπεριφοράς και χρορό.

«Ο σινιόρ Μαρίνο», του απάντησε με σφιγμένα δόντια, «είναι νεκρός εδώ και εκατοντάδες χρόνια, όπως θα έπρεπε να ήμαστε κι εμείς. Αλλά αυτό δεν έχει καμιά σχέση με τη συζήτησή μας, αδελφέ! Σε ρώτησα τι έκανες, και ξέρεις πολύ καλά τι εννοούσα. Πρέπει να έχεις πει αίμα από τα μισά κορίτσια της πόλης».

«Γυναίκες και κορίτσια!» του απάντησε ο Ντέιμον κουνώντας περιπαικτικά το δάχτυλό του. «Πρέπει να είμαστε ακριβείς, ξέρεις. Επιπλέον, ίσως πρέπει να κοιτάξεις κι εσύ λίγο τη δίαίτά σου. Αν έπινες περισσότερο αίμα, μπορεί να έπαυες να είσαι πετσί και κόκαλο. Ποιος ξέρει...»

«Αν έπινα περισσότερο αίμα...» Ο Στέφαν μπορούσε να τελειώσει τη φράση του με διάφορους τρόπους, αλλά κανέναν δεν του φαινόταν αρκετά καλός. «Τι κρίμα», είπε στον μικρόσωμο, λεπτό, αλλά γεροδεμένο και αθλητικό Ντέιμον, «που εσύ δε θα ψηλώσεις ούτε ένα χιλιοστό παραπάνω, όσο κι αν ζήσεις! Μια που σε ξέρω, όμως, για πες μου τώρα γιατί ήρθες εδώ, μετά απ’ όλη αυτή την ανακατωσούρα που άφησες πίσω σου στην πόλη και την οποία θα πρέπει να τακτοποιήσω εγώ;»

«Ήρθα εδώ γιατί θέλω το δερμάτινο μπουφάν μου», είπε ο Ντέιμον κοφτά.

«Και γιατί απλώς δεν έκλεβες έν-» Ο Στέφαν έκοψε απότομα τη φράση του, γιατί πετάχτηκε ξαφνικά στον αέρα και προς τα πίσω, κι αμέσως μετά βρέθηκε με την πλάτη καρφωμένη στον τοίχο της πανσιόν με τον Ντέιμον ακριβώς μπροστά του.

«Δεν τα έκλεψα αυτά, αγόρι! Τα πλήρωσα – με το δικό μου νόμισμα, βέβαια· με όνειρα, φαντασιώσεις και ηδονές που ξεπερνούν τα όρια αυτού του κόσμου!» Ο Ντέιμον τόνισε τις τελευταίες λέξεις του, ξέροντας ότι έτσι θα εξόργιζε ακόμη περισσότερο τον Στέφαν.

Ο Στέφαν είχε πράγματι εξοργιστεί, αλλά βρισκόταν σε δίλημμα. Ήξερε ότι ο Ντέιμον ήθελε να δει την Έλενα, κάτι που ήταν ήδη αρκετά δυσάρεστο. Αλλά, εκείνη τη στιγμή, έβλεπε στα μάτια του Ντέιμον μια παράξενη λάμψη – λες και είχε καθρεφτιστεί, για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, μια φλόγα στις κόρες των ματιών του. Επιπλέον, όλα όσα είχε κάνει ο Ντέιμον εκείνη την ημέρα ήταν αφύσικα. Ο Στέφαν δεν ήξερε τι ακριβώς συνέβαινε, αλλά ήξερε με τι τρόπο θα το τελειώνει ο Ντέιμον όλο αυτό.

«Ένας αληθινός βρικόλακας δεν πρέπει όμως να πληρώνει!» είπε ο Ντέιμον όσο πιο σαρκαστικά μπορούσε. «Στο κάτω κάτω, είμαστε τόσο διεστραμμένοι, που θα έπρεπε να είχαμε γίνει σκόνη. Σωστά δεν τα λέω, μικρέ αδελφέ;» Σήκωσε το χέρι του, εκείνο στο οποίο φορούσε το δαχτυλίδι με το λαζουρίτη, το δαχτυλίδι που τον βοηθούσε να μη γίνει σκόνη κάτω απ' τον χρυσαφένιο απογευματινό ήλιο. Κι όταν ο Στέφαν προσπάθησε να μετακινηθεί, ο Ντέιμον κάρφωσε μ' αυτό το χέρι τον καρπό του αδελφού του στον τοίχο.

Ο Στέφαν προσποιήθηκε πως θα έκανε αριστερά αλλά, αμέσως μετά, βούτηξε αστραπιαία δεξιά, για να ξεφύγει από τη λαβή του Ντέιμον. Εκείνος όμως ήταν γρήγορος σαν φίδι. Όχι! Ήταν πιο γρήγορος κι από φίδι – πολύ πιο γρήγορος απ' ό,τι συνήθως. Ήταν γρήγορος και δυνατός – το αίμα ήταν γι' αυτόν ενέργεια, και είχε αντλήσει αρκετή αυτή τη μέρα.

«Ντέιμον!»

Ο Στέφαν ήταν τόσο θυμωμένος, που, για μια στιγμή, έπαψε να σκέφτεται λογικά και προσπάθησε να κλοτσήσει τον Ντέιμον στα πόδια για να τον ρίξει κάτω.

«Ναι, έτσι είμαι εγώ!» του απάντησε ο Ντέιμον μοχθηρά και θριαμβευτικά. «Κι όταν δε θέλω να πληρώσω κάτι, δεν το πληρώνω. Απλώς το παίρνω. Παίρνω ό,τι θέλω, και δε δίνω τίποτε!»

Ο Στέφαν κοίταξε επίμονα αυτά τα οργισμένα, κατάμαυρα μάτια και είδε πάλι εκείνη την ανεπαίσθητη πορφυρή αναλαμπή. Προσπάθησε να σκεφτεί. Ο Ντέιμον ήταν πάντα γρήγορος στις επιθέσεις και πάντα προσβαλλόταν εύκολα. Αλλά όχι έτσι! Ο Στέφαν τον ήξερε πολύ καλά, γι' αυτό και καταλάβαινε ότι κάτι παράξενο συνέβαινε. Έμοιαζε σαν να είχε πυρετό. Ο Στέφαν έστειλε ένα ασθενές κύμα Δύναμης στον αδελφό του –όπως τα κύματα των ραντάρ– προσπαθώντας να καταλάβει τι ακριβώς ήταν αυτό το διαφορετικό.

«Ναι, καλά κατάλαβες ότι υπάρχει κάτι διαφορετικό. Έτσι όμως που το ψάχνεις, δεν πρόκειται να βρεις τίποτε», είπε ο Ντέιμον μορφάζοντας ειρωνικά. Και, ξαφνικά, ο Στέφαν ένωσε σαν να είχε αρπάξει φωτιά, σαν να σπαρταρούσαν τα σπλάχνα του κι ολόκληρο το κορμί του, καθώς ο Ντέιμον τον μαστίγωσε μ' ένα κύμα από τη δική του Δύναμη.

Όσο κι αν πονούσε, όμως, ο Στέφαν έπρεπε να σκεφτεί με ψυχρή λογική: έπρεπε να συνεχίσει να σκέφτεται, όχι απλώς να αντιδρά, και μάλιστα κάτω από συναισθηματική φόρτιση. Μετακινήθηκε λίγο, γύρισε το κεφάλι του στο πλάι και κοίταξε προς την είσοδο της πανσιόν. Μακάρι η Έλενα να μην έβγαινε έξω...

Ήταν δύσκολο όμως να σκέφτεται όσο ο Ντέιμον συνέχιζε να τον μαστιγώνει με κύματα Δύναμης. Ανάσαινε γρήγορα και με δυσκολία.

«Έτσι μπράβο!» είπε ο Ντέιμον. «Αυτό πρέπει να το μάθεις καλά. Εμείς οι βρικόλακες απλώς παίρνουμε!»

«Ντέιμον, υποτίθεται ότι πρέπει να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο. Το υποσχεθήκαμε...»

«Καλά που μου το θύμισες, αδελφέ! Λοιπόν ναι, θα σε φροντίσω αμέσως!»

Και τότε ο Ντέιμον τον δάγκωσε ξαφνικά.

Ο Ντέιμον τον μάτωσε.

Αυτό ήταν πολύ πιο επώδυνο από τα μαστιγώματα της Δύναμης, και ο Στέφαν προσπάθησε να παραμείνει εντελώς ακίνητος, να μην προβάλλει την παραμικρή αντίσταση. Τα κοφτερά σαν ξυράφια δόντια λογικά δε θα έπρεπε να τον πονέσουν όταν βυθίστηκαν στην καρωτίδα του, αλλά ο Ντέιμον τον κρα-

τούσε επίτηδες με τέτοιο τρόπο –τραβώντας τον εκείνη τη στιγμή απ’ τα μαλλιά– ώστε να τον κάνει να πονάει.

Κι ύστερα ένωσε τον πραγματικό πόνο. Την αγωνία να σου ρουφούν το αίμα παρά τη θέλησή σου, παρά την αντίστασή σου. Αυτό το μαρτύριο οι άνθρωποι το περιέγραφαν σαν ξερίζωμα της ψυχής τους απ’ το σώμα. Κι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να το αποφύγουν. Ο Στέφαν ήξερε μόνο ότι ήταν ο πιο έντονος σωματικός πόνος που είχε νιώσει ποτέ. Τα μάτια του, τελικά, πλημμύρισαν δάκρυα, τα οποία κύλησαν στους κροτάφους του κι έβρεξαν τα κυματιστά, σκούρα μαλλιά του.

Η χειρότερη ταπείνωση για ένα βρικόλακα ήταν να του συμπεριφερθεί ένας άλλος βρικόλακας σαν να ήταν άνθρωπος – σαν να ήταν κρέας! Ο Στέφαν άκουγε την καρδιά του να σφυροκοπάει καθώς σφάδαζε κάτω από τους κοφτερούς κυνόδοντες του Ντέιμον, προσπαθώντας επιπλέον να αντέξει την ταπείνωση που ένιωθε εξαιτίας αυτής της συμπεριφοράς. Ευτυχώς –τουλάχιστον αυτό– η Έλενα τον είχε ακούσει και είχε μείνει στο δωμάτιό του.

Είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν ο Ντέιμον είχε τρελαθεί κι αν ήθελε πράγματι να τον σκοτώσει όταν, επιτέλους, μ’ ένα σπρώξιμο που τον έκανε να χάσει την ισορροπία του τον άφησε. Ο Στέφαν παραπάτησε, έπεσε και κύλησε στο έδαφος. Όταν ανασήκωσε το βλέμμα του, είδε τον Ντέιμον να στέκεται ακριβώς πάνω του. Πίεσε με τα δάχτυλά του τη σχισμένη σάρκα στο λαιμό του.

«Και τώρα», του είπε ψυχρά ο Ντέιμον, «θα ανέβεις επάνω και θα μου φέρεις το μπουφάν μου».

Ο Στέφαν σηκώθηκε αργά. Ήξερε ότι ο Ντέιμον απολάμβανε να τον βλέπει ταπεινωμένο – απολάμβανε να βλέπει τα καθαρά ρούχα του τσαλακωμένα, γεμάτα φύλλα, χώμα και λάσπες από τα παρτέρια της κυρίας Φλάουερς. Ο Στέφαν με το ένα χέρι προσπάθησε να τινάξει τα φύλλα και τη λάσπη απ’ τα ρούχα του ενώ με το άλλο εξακολουθούσε να πιέζει την πληγή στο λαιμό του.

«Δε λες τίποτε;» παρατήρησε ο Ντέιμον, όρθιος δίπλα στη Ferrari του. Με μισόκλειστα από την ικανοποίηση μάτια έγλει-

φε τα χείλη και τα ούλα του. «Δε θα με κατασαδιάσεις; Δε θα πεις ούτε λέξη; Αυτό το μάθημα πρέπει μάλλον να σου το διδάσκω πιο συχνά».

Ο Στέφαν δυσκολευόταν να περπατήσει. Αναμενόμενο, σκέφτηκε, καθώς έστριβε για να πάει προς την είσοδο της πανσιόν. Σταμάτησε όμως.

Η Έλενα έγερνε έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο της σοφίτας κρατώντας το μπουφάν του Ντέιμον. Η έκφρασή της ήταν σοβαρή – είχε δει τα πάντα.

Ο Στέφαν αιφνιδιάστηκε, αλλά σκέφτηκε ότι ο Ντέιμον θα είχε αιφνιδιαστεί περισσότερο.

Η Έλενα στριφογύρισε μια φορά το μπουφάν και το πέταξε. Το μπουφάν έπεσε στα πόδια του Ντέιμον και τυλίχτηκε γύρω τους.

Προς μεγάλη έκπληξη του Στέφαν, ο Ντέιμον χλώμιασε. Σήκωσε το μπουφάν με έναν τρόπο που έδειχνε σαν να μην ήθελε στην πραγματικότητα να το αγγίξει. Δεν είχε αφήσει ούτε στιγμή την Έλενα απ' τα μάτια του. Κατόπιν μπήκε στο αμάξι του.

«Γεια, Ντέιμον. Δεν μπορώ να πω ότι χάρηκα που σε είδα...»

Χωρίς να πει λέξη, και με ύφος μικρού παιδιού που το είχαν μόλις κατασαδιάσει, ο Ντέιμον γύρισε το κλειδί στη μίζα.

«Αι παράτα με!» είπε σιγανά και ανέκφραστα.

Έφυγε σαν σίφουνας, αφήνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης.

Το βλέμμα της Έλενας ήταν ανήσυχο τη στιγμή που ο Στέφαν μπήκε στο δωμάτιο κι έκλεισε την πόρτα πίσω του. Μια λάμψη στα μάτια της τον έκανε να κοκαλώσει στο κατώφλι.

Σε τραυμάτισε!

«Το ίδιο κάνει με όλους. Φαίνεται πως δεν μπορεί να το ελέγξει. Σήμερα όμως ήταν κάπως αλλόκοτος. Δεν ξέρω γιατί. Κι ούτε με νοιάζει αυτή τη στιγμή. Για δεσ, όμως! Μιλάς σχηματίζοντας προτάσεις!»

Είναι... Η Έλενα κόμπιασε και –για πρώτη φορά από τότε που ξανάνοιξε τα μάτια της στο ξέφωτο, εκεί όπου είχε νε-

κραναστηθεί– μια ρυτίδα σχηματίστηκε στο μέτωπό της. Δεν μπορούσε να σχηματίσει την εικόνα μέσα στο μυαλό της. Δεν ήξερε τις σωστές λέξεις. *Είναι κάτι μέσα του – κάτι που μεγαλώνει μέσα του. Κάτι σαν... λευκοπυρωμένο σύννεφο, σαν σκοτεινό φως*, είπε τελικά. *Αλλά είναι κρυμμένο – είναι σαν να καίει μέσα του μια φωτιά, και να βγαίνει και προς τα έξω.*

Ο Στέφαν προσπάθησε να συσχετίσει τα λόγια της με όσα ήξερε, αλλά δεν έβγαζε άκρη. Ένωθε ντροπή που η Έλενα είχε δει αυτά που συνέβησαν. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι μέσα του κυλάει το αίμα μου, καθώς και το αίμα των μισών κοριτσιών της πόλης...»

Η Έλενα έκλεισε τα μάτια της και κούνησε αργά το κεφάλι. Κατόπιν, σαν να είχε αποφασίσει ξαφνικά να μη συνεχίσει αυτή τη συζήτηση, χτύπησε απαλά με την παλάμη της το κρεβάτι, δίπλα της.

Έλα, του είπε επιτακτικά και γεμάτη αυτοπεποίθηση, κοιτώντας τον στα μάτια. Τα δικά της μάτια αστραποβόλουν. *Άσε με... να σου γιάνω τον πόνο.*

Βλέποντάς τον διστακτικό, άνοιξε την αγκαλιά της. Ο Στέφαν ήξερε ότι δεν έπρεπε να την πλησιάσει, αλλά είχε πράγματι τραυματιστεί – ειδικά η περηφάνια του.

Την πλησίασε, έσκυψε και τη φίλησε στα μαλλιά.

Η ΕΛΕΝΑ ΓΚΙΛΜΠΕΡΤ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ – ΞΑΝΑ

Η Έλενα ήταν νέα και όμορφη σαν ηλιαχτίδα όταν συνάντησε τον Στέφαν, τον ερωτεύτηκε και, για την αγάπη του, έγινε βρικόλακας και η ίδια. Για να σώσει την πόλη της και να συμφιλιώσει τα δύο αδελφισπραϊώνιους εχθρούς, τον γοητευτικό Στέφαν και τον επικίνδυνο Ντέιμον, επέλεξε να πεθάνει.

Τώρα η Έλενα έχει τρομερές δυνάμεις και το αίμα της την κάνει παθητή και ακαταμάχητη. Η δύναμή της αυτή προσελκύει στο Φελς Τσερτς και άλλα δαιμονικά όντα, τα οποία θα επιδιώξουν να τη δαμάσουν και να την εξοντώσουν.

Ο Στέφαν, ψάχνοντας τρόπους να την προστατέψει, παγιδεύεται από τους εχθρούς τους. Ο Ντέιμον, υπακούοντας στα σκοτεινά του ένστικτα, συμμαχεί με το διάβολο, και αποτελεί μεγάλη απειλή και για τον Στέφαν και για την Έλενα.

Καθώς το σκοτάδι των δαιμόνων πνίγει το Φελς Τσερτς, η Έλενα προσπαθεί, υπερβαίνοντας κάθε νόμο της φύσης, να σώσει για άλλη μια φορά την πόλη της και όσους αγαπά...

**Το πέμπτο βιβλίο της σειράς
έρωτα και τρόμου VAMPIRE DIARIES
θα σας αιχμαλωτίσει.**

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ
ΠΡΩΤΑ
ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-548-9

9 789604 965489

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10882

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ